

Sygn. akt II K 335/17

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 4 stycznia 2019r.

Sąd Rejonowy w Gorlicach II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący: SSR Ewa Pyrz

Protokolant: st.sekr.sąd. Barbara Niewola

w obecności Prokuratora Mateusza Mruk

po rozpoznaniu dnia 14.09.2018r., 24.10.2018r., 28.12.2018 r. na rozprawie

sprawy karnej oskarżonego **A. D.**

s. M. i K. z domu P.

ur. (...) w G.

oskarżonego o to, że:

w dniu 8 kwietnia 2016 r., w G., woj. (...), przy ul. (...), kierując samochodem marki O. (...) o nr rej (...), umyślnie naruszył zasady bezpieczeństwa w ruchu drogowym w ten sposób, że włączając się do ruchu z drogi podporządkowanej na drogę z pierwszeństwem przejazdu i wykonując manewr skrętu w lewo nie ustąpił pierwszeństwa przejazdu kierującemu motocyklem marki S. (...) o nr rej (...) D. B., zmuszając go do podjęcia manewru gwałtownego hamowania i doprowadzając do zderzenia się pojazdów, czym nieumyślnie spowodował wypadek drogowy, w następstwie którego motocyklista D. B. doznał rozległych obrażeń wielonarządowych, w tym złamania podstawy czaszki, krwawienia podpajęczynówkowego, wylewu krwi do komór mózgu, rozerwania płuca, wylewu krwi do opłucnej, rozerwania wątroby, pęknięcia nerki, pęknięcia kończyn dolnych i górnych, żeber i mostka, w następstwie których poniósł śmierć na miejscu zdarzenia,

tj. o przestępstwo z art. 177 §2 kk

I. oskarżonego A. D. uznaje za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu stanowiącego przest. z art. 177 §2 kk i za to na mocy powołanego przepisu ustawy wymierza mu karę 1(jednego) roku pozbawienia wolności, której wykonanie na mocy art. 69 §1 i 2 kk, 70 §1 kk warunkowo zawiesza na okres próby 2(dwóch) lat,-

II. na mocy art. 71 §1 kk orzeka wobec oskarżonego A. D. karę grzywny w wysokości 200 (dwieście) stawek dziennych, przyjmując wysokość jednej stawki na kwotę 10 (dziesięć) złotych tj. grzywnę w kwocie 2000 (dwa tysiące) złotych,-

III. na mocy art. 42 § 1 kk orzeka wobec oskarżonego A. D. środek karny w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres 1 (jednego) roku na poczet którego na mocy art. 63 § 4 kk zalicza okres zatrzymania prawa jazdy od dnia 08.04.2016 r. do dnia 03.06.2016 r. ,-

IV. na mocy art. 43§ 3 kk zobowiązuje oskarżonego A. D. do zwrotu dokumentu prawa jazdy do Wydziału Komunikacji Starostwa Powiatowego w G.,-

V. na zasadzie art. 627 kpk zasądza od oskarżonego A. D. na rzecz oskarżycielki posiłkowej J. B. kwotę 2.400 (dwa tysiące czterysta) złotych tytułem zwrotu kosztów poniesionych na pomoc prawną,-

VI. na zasadzie art. 624 §1 kpk zwalnia oskarżonego od zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych.

Sygn. II K 335/17

UZASADNIENIE

wyroku z dnia 4 stycznia 2019 r.

Na podstawie zebranego w sprawie materiału dowodowego sąd ustalił i uznał za udowodniony następujący stan faktyczny:

W dniu 8 kwietnia 2016 r. około godziny 14:10 w G. na skrzyżowaniu ulicy (...) z ulicą (...) doszło do wypadku drogowego.

Oskarżony A. D. kierujący samochodem osobowym marki O. (...) o numerze rejestracyjnym (...) wyjeżdżał z ulicy (...) z zamiarem skrętu w lewo na ulicę (...) w kierunku miejscowości B..

W tym czasie z lewej strony tj. od strony B. przejechał autokar, następnie trzy samochody osobowe, z których żaden nie skręcał w prawo w ulicę (...) i wszystkie jechały na wprost. W tym czasie nie przejeżdżał również żaden samochód dostawczy ani ciężarowy. Gdy ww. pojazdy przejechały, wtedy oskarżony wjechał na ulicę (...) z włączonym kierunkowskazem do skrętu w lewo, na pas do jazdy na wprost dla jadących od strony miejscowości B., przecinając go w poprzek z zamiarem wjechania na pas w kierunku B..

Oskarżony wyjeżdżając samochodem osobowym z ulicy (...) z zamiarem wykonania manewru skrętu w lewo nienależycie sprawdził sytuację po swojej lewej stronie na widocznym odcinku drogi i nie ustąpił pierwszeństwa kierowcy motocykla wjeżdżając na pas ruchu, po którym poruszał się z prędkością około 120 km/h motocykl marki S. (...) o nr rejestracyjnym (...) kierowany przez pokrzywdzonego D. B.. Kierowca motocykla nie sygnalizował manewru skrętu w prawo, jechał na wprost w kierunku centrum G., w trakcie jazdy na głowie miał kask. Kierujący motocyklem pokrzywdzony zaczął gwałtownie hamować na mokrej nawierzchni, następnie stracił panowanie nad motocyklem i usiłując uniknąć zderzenia z samochodem bezpośrednio przed zderzeniem położył motocykl na ziemi, po czym doszło do zderzenia z samochodem kierowanym przez oskarżonego. W momencie zderzenia motocykl znajdował się w pozycji poziomej do jezdni uderzając przodem w przedni bok samochodu O. (...) po lewej stronie na wysokości przedniego koła. Pokrzywdzony nie wjechał motocyklem wprost na samochód zajeżdżając mu drogę. W wyniku zderzenia z samochodem z głowy pokrzywdzonego spadł kask i pokrzywdzony upadł na jezdnię już bez kasku.

W chwili zderzenia motocykl znajdował się poza lewą krawędzią pasa ruchu ulicy (...) przeznaczonego do jazdy na wprost przez skrzyżowanie w stronę centrum G., a wówczas samochód O. (...), którym kierował A. D., usytuowany skośnie do kierunku jezdni ul. (...), znajdował się jego tyłem i około połowę swojej długości na pasie ruchu ul. (...) właściwym dla kierunku jazdy w stronę centrum G., a przodem poza tym pasem, na części środkowej skrzyżowania. W chwili zderzenia pojazd prowadzony przez A. D. poruszał się z bardzo małą prędkością lub już stał, natomiast motocykl poruszał się z prędkością co najmniej 65 km/h.

Na miejsce przybyły służby ratunkowe, które wezwał świadek D. K. (1), m.in. funkcjonariusze Komendy Powiatowej Policji w G., którzy podjęli czynności zmierzające do ustalenia okoliczności zaistniałego zdarzenia. Przed przybyciem policji A. D. cofnął samochodem O. (...), bliżej wjazdu ulicy (...).

Dowód:

- częściowo wyjaśnienia oskarżonego A. D. k. 130-132, 377-378,

- zeznania świadka S. T. k. 32-33, 387,

- zeznania świadka P. N. k. 60-61, 379,

- zeznania świadka Ł. K. k. 75-76, 380,
- częściowo zeznania świadka P. K. k. 161-162, 380,
- częściowo zeznania świadka A. G. k. 182-183, 381,
- częściowo zeznania świadka D. K. (1) k. 237-238, 399-400,
- notatka urzędowa k. 1, 37,
- kserokopia dowodu rejestracyjnego motocykla S. o nr rej. (...) k. 29,
- kserokopia dowodu rejestracyjnego samochodu O. (...) o nr rej. (...) k. 30,
- płyta CD zapisem monitoringu firmy (...) k. 41,
- protokół oględzin zapisu monitoringu wraz z dokumentacją fotograficzną k. 63-65,
- Informacja (...) pogotowia (...) w T. k. 164,
- opinie główna i uzupełniająca biegłego sądowego ds. technicznej i kryminalistycznej rekonstrukcji wypadków drogowych dr inż. R. J. k. 189-214, 271-283,

W wyniku wypadku pokrzywdzony D. B. doznał obrażeń ciała w postaci wylewu krwi do komór mózgu, krwotoku podpajęczynówkowego, krwotoku podtwardówkowego, pęknięcia podstawy kości czaszki, wylewów krwawych w powłokach miękkich głowy, pęknięcia mięszu płuca prawego, krwawienia w jamach opłucnych, wylewów krwawych i ognisk zachłystowych w płucu lewym, pęknięcia wątroby, pęknięcia śledziony, licznych otarć naskórka, ran oraz sińców, krwiaka oraz pęknięcia mięszu nerki prawej, złamania żeber, mostka, kości udowej prawej, kości udowej lewej, obojczyka lewego, kości ramiennej prawej, zwichnięcia w stawie skokowym prawym oraz zwichnięcia rzepki prawej, które doprowadziły do jego zgonu na miejscu zdarzenia.

Biegły lekarz sądowy lek. med. H. B. stwierdził, że za przyczynę zgonu uznać należy uraz wielonarządowy, który był spowodowany wypadkiem komunikacyjnym. Zaawansowanie obrażeń poszczególnych narządów było tak duże, że każdy z nich mógłby przyczynić się do zgonu, jednak za bezpośrednią przyczynę zgonu uznać należy krwotok do komór mózgu, spowodowany rozległym urazem czaszki, do którego doszło w wyniku działania narzędzia tępego, tępokrawędzistego o dużej powierzchni (tj. podłoże). Obrażenia, jakie powstały w narządach mięszowych (tj. pęknięcia) powstały w wyniku różnicy ciśnień, powstałych na skutek działania dużych sił sprężystości. Liczne otarcia naskórka, sińce i złamania powstały zapewne w wyniku sunięcia po chropowatym podłożu z dużą prędkością.

Dowód:

- protokół oględzin i otwarcia zwłok k. 134-142,

Oskarżony A. D. oraz pokrzywdzony D. B. byli w czasie wypadku trzeźwi.

Dowód:

- protokół badania stanu trzeźwości urządzeniem elektronicznym dot. oskarżonego A. D. k. 3,
- sprawozdanie z badań krwi na zawartość alkoholu dot. D. B. k. 108,
- protokół pobrania krwi dot. D. B. k. 109,
- sprawozdanie z badań krwi na zawartość alkoholu dot. oskarżonego A. D. k. 145-146,

- protokół pobrania krwi dot. oskarżonego k. 148,

We krwi oskarżonego A. D. nie stwierdzono obecności kannabinoli, środków odurzających z grupy alkaloidów opium, amfetaminy i jej pochodnych (w tym (...)), kokainy oraz leków z grupy pochodnych benzodiazepiny, w stężeniach umożliwiających identyfikację tych środków. Badanie na obecność nowych narkotyków będących składnikami tzw. dopalaczy dało wynik ujemny.

Dowód:

- opinia Instytutu Ekspertyz Sądowych w K. k. 169-172,

- protokół pobrania krwi dot. oskarżonego k. 173,

Wypadek miał miejsce w G. na skrzyżowaniu ulicy (...) z ulicą (...). Ulica (...) stanowiąca odcinek drogi K-28 ma dwukierunkową jezdnię o nawierzchni asfaltowej, utrzymaną w bardzo dobrym stanie technicznym. Wypadek miał miejsce poza obszarem zabudowanym w rozumieniu przepisów ustawy Prawo o ruchu drogowym oraz na odcinku drogi, na którym dopuszczalna prędkość jazdy ograniczona jest znakami B-33 do 70 km/h. Ulica (...) przebiega z pierwszeństwem przejazdu, po prawej stronie znajduje się wjazd-wyjazd z ulicy podporządkowanej ulicy (...). Droga w miejscu zdarzenia posiada oznakowanie poziome i pionowe, a przy wyjeździe z ulicy (...) w kierunku ulicy (...) po prawej stronie znajdują się znaki drogowe pionowe A-7 „ustąp pierwszeństwa” i B-20 „stop”, na wyjeździe ze skrzyżowania znajduje się również znak poziomy P-13 „linia warunkowego zatrzymania”, złożona z trójkątów. W rejonie miejsca wypadku kierunki ruchu rozdzielone są wysepką o szerokości dochodzącej do ok 6,3 m, wykonaną z czerwonej kostki betonowej. Przed skrzyżowaniem z ulicą (...), patrząc od strony miejscowości B. w kierunku G. znajduje się dodatkowy pas ruchu, przeznaczony dla pojazdów skręcających w prawo w ulicę (...). Zakres widoczności z ulicy (...) w kierunku miejscowości B. obejmuje odcinek drogi o długości co najmniej 400 m. W czasie oględzin miejsca zdarzenia przeprowadzonych przez Policję jezdnia była mokra i czysta, zachmurzenie było całkowite, opady atmosferyczne nie występowały, a temperatura otoczenia wynosiła ok. +10°C. Jezdnia ul. (...) o nawierzchni asfaltowej, w chwili oględzin była mokra,

Dowód:

- protokół oględzin miejsca wypadku drogowego k. 6-9,

- dokumentacja fotograficzna z oględzin miejsca wypadku drogowego k. 78-97,

- szkic miejsca wypadku drogowego k. 99-100,

- opinie główna i uzupełniająca biegłego sądowego ds. technicznej i kryminalistycznej rekonstrukcji wypadków drogowych dr inż. R. J. k. 189-214, 271-283,

Miejsce zdarzenia obejmował monitoring firmy (...), jednak zapis nagrań z zewnętrznych kamer nie ma znaczenia w sprawie, gdyż zapis nie pozwala na identyfikację przejeżdżających ulicą (...) pojazdów.

Dowód:

- płyta CD zapisem monitoringu z firmy (...) k. 48,

- protokół oględzin zapisu monitoringu wraz z dokumentacją fotograficzną k. 66-68,

W toku postępowania przygotowawczego ustalono, że oskarżony był leczony okulistycznie z rozpoznaniem m.in. zezą rozbieżnego.

Dowód:

- informacja Przychodni (...) w G. wraz z dokumentacją medyczną k. 245-248,

- informacja Szpitala (...) w G. k. 250,

W pisemnej opinii lekarz okulista I. G. stwierdziła, że oskarżony posiada wadę wzroku oka lewego powodującą praktyczną jednooczność (stan po odwarstwieniu siatkówki, zez rozbieżny, niedowidzenie znacznego stopnia), czego konsekwencją jest brak przestrzennego widzenia. Oko prawe wykazuje krótkowzroczność. Wada wzroku oskarżonego mogła ograniczyć jego zdolność określenia prędkości nadjeżdżającego pojazdu, a także utrudnić ocenę jego odległości, zwłaszcza że pojazd nadjeżdżał z lewej strony kierowcy (lewo oko jest niewidzące). Istniejąca u oskarżonego wada wzroku mieści się w granicach dopuszczalnych dla orzeczenia braku przeciwwskazań do kierowania autem, dla którego wymagane jest prawo jazdy kat. B, B1, B+E i T. Stan narządu wzroku oskarżonego mógł mieć wpływ na zdarzenie drogowe w dniu 8 kwietnia 2016 r. W pisemnej opinii uzupełniającej I. G. stwierdziła u oskarżonego brak obuocznego widzenia. Pole widzenia oka prawego jest prawidłowe z odpowiednią korekcją, pola widzenia oka lewego nie można sprawdzić z powodu braku ostrości wzroku (oko lewe jest ślepe). Oskarżony ma krótkowzroczność, która upośledza widzenie do dali i dla poprawy ostrości wzroku wymaga okularów korekcyjnych. Ostrość wzroku oskarżonego do dali jest obniżona bez okularów z powodu wady krótkowzroczności.

Dowód:

- opinie główna i uzupełniająca lek. med. I. G. k. 259-260, 267,

Motocykl S. (...) o nr rejestracyjnym (...) w wyniku wypadku uległ stosunkowo małemu uszkodzeniu, stwierdzono następujące uszkodzenia zbiornik paliwa lekko wgięty z przodu bez ostrych załamań, lusterko boczne lewe obłamane, luzem, lusterko boczne prawe otarte, zbiornik paliwa wgnieciony z ostrymi załamaniem, na prawej stronie kierownicy obok dźwigni hamulca ręcznego popękana budowa, rura wydechowa oberwana na środku, tłumik wydechu lekko otarty, obrotomierz posiada lekko otartą obudowę, opaska reflektora przedniego otarta, zbiornik paliwa od góry wgnieciony z ostrymi załamaniem. Stan techniczny poszczególnych zespołów pojazdu bezpośrednio przed wypadkiem był bez usterek, bezpośrednią przyczyną uszkodzeń awaryjnych było zderzenie czołowo-boczne z samochodem osobowym. Stan techniczny motocykla S. (...) nie miał wpływu na zaistnienie i przebieg wypadku drogowego.

Samochód osobowy O. (...) o nr rejestracyjnym (...) podczas wypadku został uderzony przez nadjeżdżający motocykl z lewej strony na wysokości przedniego lewego błotnika stycznie do zderzaka przedniego i lewego reflektora przedniego. Stwierdzone uszkodzenia samochodu O. (...) to: błotnik przedni wgnieciony z ostrymi załamaniem od zderzaka przedniego do kierunkowskazu bocznego na błotniku, kierunkowskaz boczny wypadł z mocowania w błotniku, nadkole plastikowe połamane, reflektor przedni lewy zbite szkło, widoczna żarówka główna reflektora z rozbitą bańką szklaną zwisa na kablach (uszkodzone mocowanie), pokrywa silnika z lewej strony zagięta stycznie do błotnika obok reflektora przedniego i otarta w kierunku wzdłużnej osi pojazdu, zderzak przedni zgnieciony z lewej strony wyrwany z mocowania, pocięty na całej długości oraz w dolnej części i przesunięty w prawo, chłodnica oberwana i rozszczelniona z lewej strony, brak płynu chłodniczego w układzie. Stan techniczny poszczególnych zespołów samochodu O. (...) bezpośrednio przed wypadkiem był bez usterek. Bezpośrednią przyczyną uszkodzeń awaryjnych było zderzenie czołowe z drugim pojazdem. Stan techniczny samochodu O. (...) nie miał wpływu na zaistnienie i przebieg wypadku drogowego.

Dowód:

- opinia biegłego sądowego w zakresie wyceny środków trwałych ruchomych, w tym maszyn i pojazdów S. N. wraz z dokumentacją fotograficzną k. 50-59,

W postępowaniu przygotowawczym dopuszczono dowód z opinii biegłego sądowego do spraw technicznej i kryminalistycznej rekonstrukcji wypadków drogowych dr inż. R. J. (2) na okoliczność ustalenia, który z uczestników wypadku drogowego naruszył zasady bezpieczeństwa w ruchu drogowym oraz jakie i czy ich naruszenie miało związek

przyczynowy z zaistnieniem i przebiegiem wypadku, co było przyczyna wypadku oraz który z jego uczestników i w jakim stopniu przyczynił się do zaistnienia wypadku, czy zachowanie motocyklisty mogło przyczynić się do zaistnienia wypadku drogowego, czy technika jazdy kierującego samochodem marki O. i jego zachowanie w tej konkretnej sytuacji drogowej było właściwe oraz jakie były inne przyczyny zaistniałego wypadku drogowego mające wpływ na przebieg i zaistnienie zdarzenia drogowego.

W pisemnej opinii z dnia 5 października 2016 r. biegły stwierdził, że udokumentowane fotograficznie uszkodzenia motocykla S., obejmujące między innymi starcia i zeszlifowania wystających elementów prawego boku świadczą o jego przemieszczeniu się po twardej i szorstkiej nawierzchni po przewróceniu się na prawy bok. Z kolei uszkodzenia lusterek i „osprzętu” na owej części kierownicy oraz znaczne deformacje zbiornika paliwa z naniesieniami substancji koloru czarnego oraz substancji przypominającej błoto świadczą o kolidowaniu właśnie tymi elementami z samochodem O.. W samochodzie O. (...) deformacje wspomnianego błotnika i narożnika nadwozia w kierunku wnętrza komory silnika wskazują, iż motocykl i kierujący nim D. B. uderzyli w ten rejon samochodu O. skośnie od lewej strony i od przodu. W wyniku zderzenia przód samochodu O. został przemieszczony w prawo, a motocykl nadal sunąc na prawym boku i znacząc na jezdni siady „tarcia – żłobienia” oraz poruszając się skośnie w lewo względem pierwotnego kierunku ruchu, zatrzymał się na pasie ruchu przeznaczonym dla jazdy w przeciwnym kierunku (gdzie kończyły się ujawnione ślady „tarcia - żłobienia”. D. B., po uderzeniu ciałem w przednią część lewego boku O., pozostał w pobliżu miejsca kolidowania z samochodem.

Biegły stwierdził, że A. D., zamierzając wjechać na przedmiotowe skrzyżowanie z drogą z pierwszeństwem przejazdu, obowiązany był do zatrzymania się przed jezdnią tej drogi oraz do zachowania szczególnej ostrożności i ustąpienia pierwszeństwa pojazdom poruszającym się tą drogą. W ramach szczególnej ostrożności powinien był on należycie sprawdzić sytuację na widocznym odcinku drogi, na którą zamierzał wjechać oraz powinien był prawidłowo ocenić odległość i prędkość pojazdów zbliżających się od strony miejscowości B.. Po przepuszczeniu samochodów osobowych, za którymi zdecydował się na wjazd na skrzyżowanie, mógł i powinien był ponownie należycie sprawdzić aktualną sytuację drogową. Samochody te mogły bowiem chwilowo przesłaniać inny pojazd, jadący za nimi w tym samym kierunku. Przeprowadzona analiza czasowo - przestrzenna wykazała, że A. D. wjechał na jezdnię ul. (...) (początkowo na przedłużeniu pasa do skrętu z ul. (...) w prawo w ul. (...)) w chwili, gdy motocyklista jadący z prędkością rzędu 120 km/h lub nieco większą, znajdował się w rejonie początku pasa do skrętu w prawo z ul. (...) i początku wysepki rozdzielającej kierunki ruchu. Motocyklista był wówczas na widocznym odcinku drogi i w takiej odległości, w której można było i należało go dostrzec oraz należało ocenić, czy przejazd przez skrzyżowanie będzie bezpieczny. W razie jakichkolwiek wątpliwości, należało powstrzymać się od wjazdu jezdnię drogi z pierwszeństwem przejazdu, a w szczególności na pas ruchu przeznaczony dla pojazdów poruszających się w kierunku centrum G.. Zdaniem biegłego opisane powyżej nieprawidłowe i nierozważne postępowanie A. D., polegające na nienależytym sprawdzeniu sytuacji na jezdni drogi z pierwszeństwem przejazdu bezpośrednio przed wjechaniem na tę jezdnię i skutkujące nieustąpieniem pierwszeństwa nadjeżdżającemu pojazdowi jednośladowemu, należy rozpatrywać w kategorii znacznego przyczynienia się, do zaistnienia wypadku.

Biegły stwierdził również, że rzeczowy materiał dowodowy akt sprawy, w tym także nagranie z monitoringu firmy znajdującej się w pobliżu miejsca wypadku dowodzi, że motocyklista poruszał się z prędkością rzędu 120 km/h a nawet nieco większą, znacznie przekraczającą wartość dopuszczalną na przedmiotowym odcinku drogi. Taka prędkość jazdy, szczególnie w warunkach mokrej nawierzchni jezdni oraz bliskości skrzyżowania, kreowała niebezpieczne sytuacje drogowe, związane przede wszystkim z ponad dwukrotnie dłuższą drogą potrzebną do zatrzymania pojazdu w odniesieniu do drogi zatrzymania z prędkości dopuszczalnej 70 km/h. Przeprowadzona analiza czasowo - przestrzenna wykazała, że nadmierna prędkość poruszania się motocykla S. pozostawała w bezpośrednim związku przyczynowym z zaistnieniem wypadku. Zdaniem biegłego przez taki nieprawidłowy i nierozważny sposób prowadzenia motocykla S. D. B. przyczynił się do zaistnienia wypadku.

We wnioskach opinii biegły stwierdził, że rzeczowy materiał dowodowy akt sprawy, a w szczególności nagranie z monitoringu firmy (...) dowodzi, że na przedmiotowym odcinku drogi kierujący motocyklem S. D. B. rozwijał prędkość rzędu 120 km/h lub nawet nieco większą, znacznie przekraczającą wartość dopuszczalną 70 km/h, Bezpośrednio

przed początkiem ujawnionego śladu blokowania koła, prędkość motocykla wynosiła ok. 89 – 98 km/h lub mogła być nawet nieco większa, a w chwili uderzenia w samochód O., motocykl S. poruszał się z prędkością co najmniej 65 km/h. Przeprowadzona analiza czasowo - przestrzenna przebiegu zdarzenia wykazała, że nadmierna prędkość jazdy motocykla S. pozostawała w bezpośrednim związku przyczynowym z zaistnieniem wypadku. W przypadku poruszania się motocykla S. z prędkością dopuszczalną 70 km/h, przejazd samochodu O. przez skrzyżowanie nie zmuszał kierującego pojazdem jednośladowym do podejmowania intensywnego hamowania lub zmiany toru jazdy. Zdaniem opiniującego do zaistnienia wypadku przyczynili się obaj jego uczestnicy: kierujący samochodem O. A. D. - poprzez nienależyte sprawdzenie sytuacji na jezdni ul. (...), na którą zamierzał wjechać i nie dostrzeżenie odpowiednio wcześniej nadjeżdżającego motocyklisty, który w chwili wjazdu O. na jezdnię ul. (...) był w odległości rzędu 120 m lub mniejszej od niego, a przez to nie ustąpienie pierwszeństwa przejazdu pojazdowi jednośladowemu. Kierujący motocyklem S. D. B. - poprzez rozwijanie prędkości znacznie większej od wartości dopuszczalnej na przedmiotowym odcinku drogi pozostającej w bezpośrednim związku przyczynowym z zaistnieniem zdarzenia.

Dowód:

- opinia biegłego sądowego ds. technicznej i kryminalistycznej rekonstrukcji wypadków drogowych dr inż. R. J. k. 189-214,

Po uzupełnieniu materiału dowodowego w pisemnej opinii uzupełniającej z dnia 23 czerwca 2017 r. biegły stwierdził, że uzupełniony materiał dowodowy akt sprawy nie zmienia ustaleń opinii zasadniczej, poczynionych na podstawie rzeczowego materiału dowodowego. Informacje podane przez D. K. (1) można skonfrontować z nagraniem monitoringu firmy (...). Na podstawie materiału wideo z kamery firmy (...) można stwierdzić, że przed motocyklistą nie poruszał się (...) o jakim wspomina D. K. (1) i z całą pewnością motocyklista nie poruszał się z prędkością, z jaką realnie mógłby poruszać się Tir zjeżdżający na pas do skrętu w prawo w ul. (...). Ponadto ślady zarysowania nawierzchni jezdni przed miejscem kolidowania pojazdów dowodzą, że przed zderzeniem motocyklista „położył” się wraz z pojazdem na jezdnię i okoliczność opisana przez D. K. (1), iż do samego zderzenia kierujący motocyklem siedział na nim i nie wykonał żadnego „manewru” są sprzeczne z rzeczowym materiałem dowodowym, uderzenie motocykla w barierki po lewej stronie drogi (patrzac w kierunku centrum G.) nie znajduje rzeczowego potwierdzenia, bowiem w obrębie skrzyżowania i na znacznym odcinku przed nim i za nim nie ma metalowej bariery zabezpieczającej po tej stronie drogi. Opisane przez D. K. (1) „wychylenie się” kierowcy O. tuż przed zderzeniem na pas ruchu w celu uzyskania widoczności zza (...) jadącego pasem do skrętu w prawo w ul. (...) nie wchodzi tu z rachubę, bowiem „T. nie było (czego dowodzi monitoring), a do zderzenia doszło w chwili, gdy O. już częściowo opuścił pas ruchu do jazdy na wprost w stronę centrum G., a więc w ewidentny sposób wówczas kierowca O. pokonywał skrzyżowanie.

Biegły podtrzymał ustalenia opinii zasadniczej, dotyczące rekonstrukcji i analizy przebiegu wypadku. W analizie czasowo - przestrzennej przebiegu wypadku uwzględnił, że początkowa prędkość jazdy motocyklisty była większa od prędkości wynikającej tylko z ujawnionego śladu hamowania - blokowania koła, śladów „rycia - żłobienia” na jezdni przed miejscem zderzenia i prędkości kolizyjnej. Podstawą takiego ustalenia był film z monitoringu firmy (...) i analiza czasu przebycia przez motocyklistę odpowiednich odcinków drogi. Jak wykazał to w opinii zasadniczej, motocyklista poruszał się w dużej odległości za ostatnim z samochodów osobowych jadących w kierunku centrum G. i mógł i powinien być zauważony przez kierowcę dobrze widzącego i poprawnie obserwującego jezdnię drogi, na którą zamierzał wjechać. Problem odcinka, jaki powinien być obserwowany przez kierującego O., zależy od przewidywanego czasu pokonania jezdni, po której mogły poruszać się pojazdy, którym winien był ustąpić pierwszeństwa przejazdu.

Biegły stwierdził, że opinia lekarska, dotycząca stanu wzroku A. D. i precyzująca, iż wada powodująca praktyczną jednooczność i w konsekwencji brak przestrzennego widzenia, mogła ograniczyć jego zdolność do określenia prędkości nadjeżdżającego pojazdu i utrudnić ocenę jego odległości, wskazuje na wpływ stanu wzroku kierującego O. na zaistnienie wypadku ku. Określanie odległości i prędkości nadjeżdżającego pojazdu jest czynnikiem bardzo często występującym w ocenie sytuacji drogowej i podejmowaniu decyzji o wykonaniu jakiegoś manewru lub powstrzymaniu się od niego. Zdolność i umiejętność prawidłowej oceny odległości prędkości poruszania się innego uczestnika ruchu, są podstawowymi cechami kierowcy, który może bezpiecznie uczestniczyć w ruchu drogowym. Biegły podtrzymał

ustalenia i spostrzeżenia opinii zasadniczej, dotyczące nieprawidłowego sposobu kierowania motocyklem S. przez D. B., a także występowania związku przyczynowego pomiędzy jazdą z prędkością znacznie przekraczającą wartość dopuszczalną na przedmiotowym odcinku drogi, a zaistnieniem wypadku.

We wnioskach opinii uzupełniającej biegły stwierdził, że rekonstrukcja i analiza przebiegu wypadku wskazują, iż obaj uczestnicy zdarzenia, to jest A. D. i D. B. naruszyli zasady bezpieczeństwa w ruchu drogowym i naruszenie tych zasad pozostawało w związku przyczynowym z zaistnieniem wypadku. Do zaistnienia wypadku przyczynili się obaj jego uczestnicy: kierujący samochodem O. A. D. - poprzez nienależyte sprawdzenie sytuacji na jezdni ul. (...), na którą zamierzał wjechać i nie dostrzeżenie odpowiednio wcześniej nadjeżdżającego motocyklisty, który w chwili wjazdu O. na jezdnię ul. (...) był w odległości rzędu 120 m lub mniejszej od niego, przez to nie ustąpienie pierwszeństwa przejazdu pojazdowi jednośladowemu. Opinia okulisty I. G. wskazuje, iż niedostrzeżenie przez A. D. nadjeżdżającego motocyklisty mogło wynikać z wady jego wzroku powodującej brak przestrzennego widzenia oraz ograniczającej jego zdolność do określenia prędkości nadjeżdżającego pojazdu i utrudniającej ocenę odległości takiego pojazdu. Kierujący motocyklem S. D. B. - poprzez rozwijanie prędkości znacznie większej od wartości dopuszczalnej na przedmiotowym odcinku drogi i pozostającej w bezpośrednim związku przyczynowym z zaistnieniem zdarzenia. W kontekście ograniczonej przez wadę wzroku, zdolności do oceny odległości i prędkości nadjeżdżającego pojazdu, „technika jazdy i postępowanie kierującego samochodem O. A. D. były nieprawidłowe. Poza nieprawidłowym postępowaniem uczestników wypadku, biegły nie dopatrywał się występowania innych „przyczyn mogących mieć wpływ na zaistnienie i przebieg zdarzenia. Zdaniem biegłego kierowca samochodu, zamierzający przejechać przez skrzyżowanie tak jak to planował A. D., mógł i powinien był obserwować jezdnię ulicy (...) na odcinku rzędu 150 m - 200 m w kierunku B., choć zakres widoczności - ze względu na topografię drogi - jest jeszcze większy. Należało wykorzystać wszelkie dostępne możliwości obserwacji pojazdów poruszających się drogą z pierwszeństwem przejazdu. Na podstawie zabezpieczonego w sprawie monitoringu firmy (...) jest - możliwe określenie przybliżonej prędkości jazdy motocyklisty na widocznym przez kamerę monitoringu - odcinku drogi. Zdaniem biegłego opinia lekarska okulisty lek. I. G., dotycząca stanu wzroku A. D. i wady powodującej praktyczną jednoocność i w konsekwencji brak przestrzennego widzenia, która to wada mogła ograniczyć zdolność do określenia prędkości nadjeżdżającego pojazdu i utrudnić ocenę odległości takiego pojazdu, wskazuje na wpływ stanu wzroku kierującego O. na zaistnienie wypadku.

Dowód:

- opinia uzupełniająca biegłego sądowego ds. technicznej i kryminalistycznej rekonstrukcji wypadków drogowych dr inż. R. J. k. 271-283,

Opiniując na rozprawie w dniu 14 września 2018 r. biegły R. J. podtrzymał w całości opinie złożone do sprawy, zarówno główną jak i uzupełniającą. Po przedłożeniu wniosku dowodowego na piśmie biegły stwierdził, że autor obliczeń zawartych w tym piśmie pominął fakt zderzenia pojazdów, dlatego też prędkość przez niego wskazana, w jego ocenie nie została obliczona w sposób prawidłowy.

Biegły stwierdził również, że na zapisie monitoringu motocykl porusza się z prędkością 120 km/h przez okres 2/3 trwania zapisu w pozostałej 1/3 trwania zapisu zmniejsza prędkość i w momencie kiedy opuszcza obszar monitoringu porusza się z prędkością 95-100 km/h. Biegły naocznie stwierdził, iż z miejsca wyjazdu z ul. (...) na ul. (...) widoczność w kierunku B. jest na odcinku około 400 m jest to bardzo dobra widoczność na tym odcinku. Z takiej odległości można już zauważyć jadący motocykl. W ocenie biegłego motocykl został położony na prawym boku i uderzył w samochód. Kierowca tuż po ruszeniu do przodu być może po około 1 s już podjął decyzję o hamowaniu i dojechał do miejsca w którym doszło do zdarzenia bo w momencie zderzenia samochód praktycznie stał. Kierowca samochodu starał się podjąć manewr obronny ale było już za późno, gdyby podjął decyzję o przyspieszeniu prawdopodobnie doszło by do uderzenia motocyklisty w środkową część pojazdu. W momencie kiedy kierowca podjął decyzję o hamowaniu motocyklista znajdował się w odległości około 80 m i jechał z prędkością około 100 km/h. Biegły podtrzymał wnioski końcowe swojej opinii, że odległość około 120 m w jakiej znajdował się motocyklista w momencie kiedy samochód rozpoczynał wjazd na skrzyżowanie była taką odległością w której kierowca powinien był rozpoznać prędkość motocyklisty.

Dowód:

- opinia biegłego R. J. na rozprawie w dniu 14 września 2018 r. k. 381-382,

Oskarżony A. D. ma 40 lat, kawaler, o wykształceniu średnim, nie posiada nikogo na utrzymaniu, utrzymuje się z wynagrodzenia za pracę w kwocie około 1600 zł miesięcznie, bez majątku nieruchomego, nie karany,

Dowód:

- dane o karalności k. 306,

- informacja z Centralnej Ewidencji (...) oraz Ewidencji (...) Naruszających Przepisy (...)

(...) k. 305,

- informacja Starosty (...) o stanie majątkowym k. 311,

- dane o podejrzanym k. 310,

Oskarżony **A. D.** przesłuchiwany w postępowaniu przygotowawczym nie przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu z art. 177 §2 kk i odmówił składania wyjaśnień.

Przesłuchiwany na rozprawie oskarżony nie przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu i wyjaśnił, że w tym dniu wyjeżdżał z ulicy (...) i zatrzymał się przed wjazdem na drogę główną, ponieważ jechała ciężarówka, że gdy ciężarówka przejechała, to popatrzył w lewo i w prawo, że nic nie jechało i zaczął ruszać, że wtedy nadjechał z dużą prędkością motocyklista, zatrzymał się, a motocyklista wjechał w niego. Dalej wyjaśnił, że po ciężarówce przejechał jeszcze autobus i dwa osobowe auta, wtedy ruszył z miejsca, wcześniej patrzył w prawo w lewo, przejechał może z pół metra i jeszcze raz popatrzył w lewo, wtedy zobaczył motocykl, który zaczął hamować. Wyjaśnił, że motocyklem zaczęło rzucać, a następnie położył się i w takiej pozycji leżąc uderzył w jego samochód, że motocyklista już wcześniej spadł z motocykla, zanim on uderzył w pojazd potoczył się po jezdni, że motocykliście spadł kask i kiedy toczył się po jezdni był bez kasku. Dodał, że nie miał żadnych przeciwwskazań zdrowotnych do kierowania pojazdami mechanicznymi.

Wyjaśnienia oskarżonego zasługują na wiarę częściowo, tj. w zakresie okoliczności bezspornych takich jak czas i miejsce zdarzenia, jego uczestników, kierunku poruszania się, faktu zderzenia z motocyklem pokrzywdzonego D. B.. Oskarżony wiarygodnie wyjaśnił, że przed zderzeniem motocyklista położył motocykl i w takiej pozycji uderzył w jego samochód, że wcześniej spadł z motocykla, że zanim uderzył w jego samochód to potoczył się po jezdni, że motocykliście spadł kask i toczył się po jezdni bez kasku. Wyjaśnienia w tej części są w ocenie sądu szczerze, przekonujące i zgodne z ustalonym powyżej stanem faktycznym, w szczególności zbieżne zeznaniami świadka S. T. oraz opinią biegłego sądowego R. J. (2), który zrekonstruował przebieg wypadku drogowego, a także ze zgromadzoną w sprawie dokumentacją,

Nie zasługują na wiarę wyjaśnienia oskarżonego, w których podał, kiedy popatrzył w lewo i w prawo to nic nie jechało i dlatego wjechał na drogę główną, że w momencie zderzenia samochód znajdował się może pół metra za linią przy której się zatrzymał, gdyż wyjaśnienia te są nieprzekonujące i zmierzają do uniknięcia odpowiedzialności karnej, nadto nie znajdują potwierdzenia w zeznaniach świadków, którzy widzieli moment wjazdu oskarżonego na drogę główną, co potwierdził również biegły R. J. (2). Niezrozumiałe, nielogiczne i sprzeczne z ustalonym stanem faktycznym są w ocenie sądu wyjaśnienia oskarżonego co do przejazdu ciężarówki przed jego wjazdem na drogę główną.

Sąd dał wiarę zeznaniom świadka **S. T.**, który przedstawił okoliczności wypadku, jako szczerym, przekonującym, zgodnym w ustalonym stanem faktycznym. Świadek ten wiarygodnie zeznał co do warunków drogowych i pogodowych, że przed zdarzeniem usłyszał odgłos motocykla nadjeżdżającego od strony skrzyżowania w Z. w kierunku centrum G., który poruszał się z dużą prędkością ponad 100 km/h, że w pewnym momencie motocyklista zaczął gwałtownie hamować, że motocyklista stracił panowanie nad motocyklem i wpadając w poślizg uderzył przodem

motocykla w lewy bok na wysokości przedniego koła pojazdu marki o. (...) koloru ciemno-zielonego, który wyjechał z ulicy (...) na ulicę (...) w G., że w momencie zderzenia motocykl znajdował się w pozycji poziomej do jezdni, że kierowca motocykla usiłując uniknąć zderzenia z samochodem bezpośrednio przed zdarzeniem położył motocykl na ziemi uderzając jego przodem w przedni bok pojazdu po lewej stronie, że motocykl na pewno nie wjechał wprost na samochód zajeżdżając mu drogę.

Zeznania świadka **P. K.** zasługują na wiarę częściowo, w szczególności w tej części, gdzie zeznał, że oskarżony niepewnie wykonywał manewr włączenia się do ruchu, że od strony B. przejechały samochody osobowe i nie widział aby na pasie do skrętu w prawo znajdował się czy też skręcał jakiś samochód, że pasem do jazdy na wprost od strony B. jechały pojazdy, a gdy przejechały wjazd, na którym stał samochód o., to kierujący wjechał na ulicę (...) z włączonym kierunkowskazem do skrętu w lewo na pas do jazdy na wprost dla jadących od strony B. przecinając go w poprzek z zamiarem wjechania na pas w kierunku B., że w ten samochód uderzył jadący tym pasem od strony B. motocyklista, że motocyklista na głowie miał założony kask jednak uderzając głową o asfalt nie miał on już kasku na głowie, że motocyklista nie wykonywał żadnych manewrów skrętu i jechał na wprost, że kierujący o. nie powinien wykonywać manewru skrętu w lewo gdyż pas do jazdy na wprost był zajęty, że motocykl był bardzo dobrze widoczny, że tego dnia nawierzchnia asfaltowa ulicy (...) była mokra i śliska, widoczność była dobra, temperatura na pewno była na plusie, niebo było przychmurzone.

Nieprzekonywujące są natomiast zeznania tego świadka, że kierujący motocyklem przeleciał przez samochód oskarżonego robiąc salto, a motocykl odbił się od samochodu, że motocyklista w ogóle nie zareagował na tą sytuację i po prostu uderzył w samochód nawet nie hamując, że motocyklista nie miał dużej prędkości i mógł jechać 70km/h maksymalnie, że motocyklista znajdował się na motocyklu do momentu uderzenia w samochód, a następnie po tym uderzeniu przeleciał przez ten samochód i spadł z drugiej strony. Powyższe zeznania nie znajdują potwierdzenia w zgromadzonym materiale dowodowym, w szczególności w zeznaniach świadka S. T. oraz wyjaśnieniach oskarżonego, że przed zderzeniem kierowca motocykla hamował oraz położył motocykl, co potwierdził również biegły R. J. (2).

Zeznania świadka **A. G.** w zasadzie zasługują na wiarę, świadek ten wiarygodnie zeznał, że przed wjazdem oskarżonego na ulicę (...) żaden pojazd nie skręcał w prawo, że nie widział momentu zderzenia lecz tylko jak po zderzeniu motocyklista odbił się od samochodu włączającego się do ruchu i poleciał w kierunku środka skrzyżowania, że motocyklista nie przeleciał przez samochód, że nie wie czy motocyklista uderzył w ten samochód czy samochód uderzył w niego, że nawierzchnia drogi była mokra i śliska, niebo było zachmurzone, motocyklista jechał za szybko a włączając się do ruchu kierujący samochodem osobowym nie przewidział tak dynamicznej zmiany sytuacji na drodze i wyjechał na pas zajęty przez motocyklistę czego efektem było zderzenie. Powyższe zeznania są przekonujące, znajdują potwierdzenie w zgromadzonym materiale dowodowym, brak jest podstaw do kwestionowania wiarygodności tego świadka.

Nieprzekonywujące są zeznania tego świadka jedynie w tej części, gdzie zeznał, że motocyklista jechał do samego końca i potem nastąpiło uderzenie, jako sprzeczne z ustalonym stanem faktycznym, że przed zderzeniem pokrzywdzony położył motocykl, gdyż z zeznań tego świadka wynika, że nie widział w jaki sposób doszło do zdarzenia.

Świadek **D. K. (1)** wiarygodnie i przekonująco zeznał, że motocyklista w trakcie jazdy miał na głowie kask, który w skutek uderzenia spadł mu z głowy i upadł na asfalt bez kasku, że oskarżony nie upewnił się on czy może się włączyć do ruchu i wyjechał na pas do jazdy na wprost zajmując około połowy tego pasa, gdzie się zatrzymał.

Nieprzekonywujące są natomiast zeznania tego świadka, że przed motocyklem zjechał samochód TIR, który zjeżdżając na prawoskrętny pas ruchu zasłonił widok na pas ruchu, że oskarżony wychylił się zza tira chcąc zobaczyć czy jest wolny pas i dlatego podjechał do przodu na pas ruchu, lecz nie zajmował całego pasa tylko jego część, że w tym momencie kierujący motocyklistą nie patrzył na wprost i wolno bez żadnego manewru wjechał w samochód, jak by w ogóle nie zareagował na stojący samochód, że w wyniku zdarzenia został zrzuty z motocykla i upadł przed samochodem natomiast motocykl został odbity w lewą stronę i uderzył w barierki na przeciwległym pasie ruchu, że motocykl

poruszał się z prędkością między 40 a 70 km/h. Powyższe zeznania są sprzeczne z ustalonym stanem faktycznym, i nie znajdują potwierdzenia z zgromadzonym materiałem dowodowym, co podniósł w opinii uzupełniającej biegły R. J. (2).

Sąd dał wiarę zeznaniom świadków **P. N.** i **L. K.**, funkcjonariuszy Policji, którzy przeprowadzali na miejscu zdarzenia czynności zmierzające do ustalenia jego przebiegu. Świadczenie ci obiektywnie przedstawił czynności podjęte na miejscu zderzenia pojazdów w celu ustalenia okoliczności zaistnienia wypadku, w tym okoliczność, że przed ich przybyciem pojazdy zostały przemieszczone. W ocenie Sądu obiektywizm zeznań tych świadków nie budzi wątpliwości ze względu na fakt, iż na miejscu zdarzenia wykonywali one swoje rutynowe obowiązki związane z wypadkiem drogowym nie będąc zainteresowanymi wynikiem postępowania w niniejszej sprawie. Na rozprawie świadkowie logicznie i przekonująco zeznali, że pewnych faktów nie pamiętają dokładnie lub nie przypominają sobie, natomiast poczynione przez nich ustalenia zostały zawarte w sporządzonej dokumentacji, brak jest podstaw do przyjęcia, aby funkcjonariusze ci z sporządzonej dokumentacji zawarli inne informacje, niż wynikające z przebiegu czynności na miejscu wypadku drogowego.

Świadek **M. B.**, matka pokrzywdzonego, nie była świadkiem wypadku i nie posiada informacji istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy.

Świadek **L. W.**, właściciel motocykla marki S. (...) o nr rejestracyjnym (...), którym poruszał się pokrzywdzony D. B., nie był świadkiem wypadku i nie posiada informacji istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy.

Świadek **M. L.** nie była świadkiem zdarzenia i posiada informacji istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy.

Sąd w całości podzielił opinie główną i uzupełniającą biegłego sądowego do spraw technicznej kryminalistycznej rekonstrukcji wypadków drogowych i techniki samochodowej R. J. (2) z dnia 5 października 2016 r. i 23 czerwca 2017 r. oraz na rozprawie w dniu 14 września 2018 r. Przedstawione przez biegłego opinie są jasne, logiczne, w pełni przekonywujące.

Sąd podzielił jako obiektywną i fachową opinię biegłego sądowego w zakresie wyceny środków trwałych ruchomych w tym maszyn i pojazdów S. N. (2) co do stanu technicznego i uszkodzeń pojazdów uczestniczących w wypadku w dniu 8 kwietnia 2016 r. oraz opinię biegłego lek.med. H. B. dotyczącą obrażeń ciała i przyczyn zgonu pokrzywdzonego D. B..

Sąd oparł ustalenia również na dowodach w postaci dokumentów takich jak: protokoły badania stanu trzeźwości, protokoły oględzin miejsca zdarzenia, protokoły oględzin pojazdów, szkic miejsca zdarzenia oraz dokumentacja fotograficzna. Dowody te zostały sporządzone przez uprawnioną do tego osobę, we właściwej formie i z tego względu ich autentyczność nie budziła wątpliwości Sądu.

Sąd zważył co następuje:

W ocenie sądu zebrany w sprawie materiał dowodowy dał pełną podstawę do przyjęcia, że oskarżony A. D. dopuścił się zarzucanego mu czynu z art. 177 §2 kk, gdyż w dniu 8 kwietnia 2016 r. w G. przy ul. (...), kierując samochodem marki O. (...) o nr rej (...), umyślnie naruszył zasady bezpieczeństwa w ruchu drogowym w ten sposób, że włączając się do ruchu z drogi podporządkowanej na drogę z pierwszeństwem przejazdu i wykonując manewr skrętu w lewo nie ustąpił pierwszeństwa przejazdu kierującemu motocyklem marki S. (...) o nr rej (...) D. B. zmuszając go do podjęcia manewru gwałtownego hamowania i doprowadzając do zderzenia się pojazdów, czym nieumyślnie spowodował wypadek drogowy, w następstwie którego motocyklista D. B. doznał rozległych obrażeń wielonarządowych, w następstwie których poniósł śmierć na miejscu zdarzenia.

W sprawie nie budzi wątpliwości fakt, iż bezpośrednią przyczyną wypadku było zachowanie oskarżonego, który nie zachował szczególnej ostrożności podczas wykonywania manewru włączania się do ruchu. Bezspornym jest, iż gdyby oskarżony zachował się zgodnie z obowiązującymi go zasadami ruchu drogowego, do wypadku by nie doszło, natomiast samo zachowanie pokrzywdzonego, który poruszał się z nadmierną prędkością nie doprowadziłoby do zaistnienia skutku w postaci zderzenia z samochodem oskarżonego. Niewątpliwie oskarżony naruszył zasady

bezpieczeństwa w ruchu drogowym umyślnie z zamiarem ewentualnym, albowiem wjeżdżając na skrzyżowanie bez zachowania zasady pierwszeństwa co najmniej godził się na naruszenie tych zasad. Takie zachowanie oskarżonego wynikało z zaniechania prawidłowej obserwacji tego co dzieje się na drodze, na którą zamierzał wjechać albo z bezpodstawnego przypuszczenia, że potrącenia motocyklisty uniknie. Bezspornym jest w świetle opinii biegłego, iż oskarżony miał pełną możliwość zaobserwowania motocyklisty, mógł też przy prawidłowej obserwacji rozpoznać prędkości z jaką ten się porusza. W tym stanie rzeczy sąd uznał oskarżonego winnym popełnienia zarzucanego mu czynu.

Uznając oskarżonego A. D. za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu z art. 177 §2 kk sąd na mocy powołanego przepisu ustawy wymierzył mu karę 1 roku pozbawienia wolności, której wykonanie na mocy art. 69 §1 i 2 kk i art. 70 §1 kk warunkowo zawiesił na okres 2 lat próby.

W ocenie Sądu kara ta jest odpowiednia do stopnia zawinienia oraz społecznej szkodliwości czynu, a cele kary zostaną spełnione mimo warunkowego zawieszenia wykonania kary pozbawienia wolności.

Na mocy art. 71 §1 kk sąd orzekł wobec oskarżonego karę grzywny w wysokości 200 stawek dziennych ustalając wysokość stawki dziennej na kwotę 10 złotych, tj. grzywnę w kwocie 2000 zł.

Zdaniem sądu wymierzona kara jest proporcjonalna do stopnia winy i stopnia społecznej szkodliwości czynu i stanowić będzie dla oskarżonego stosowne ostrzeżenie i dolegliwość i sprawi, że w przyszłości oskarżony będzie przestrzegał porządku prawnego.

Wymierzając tę karę sąd przyjął, jako okoliczność łagodzącą dotychczasową niekaralność oskarżonego, jako okoliczność obciążającą nagminność przestępstw przeciwko bezpieczeństwu w ruchu drogowym.

Na mocy art. 42 §1 kk sąd orzekł wobec oskarżonego A. D. środek karny w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres 1 roku.

Oskarżony umyślnie naruszył bowiem zasady bezpieczeństwa w ruchu drogowym poprzez nieustąpienie pierwszeństwa motocykliście, który znajdował się na drodze z pierwszeństwem przejazdu doprowadzając do wypadku, w wyniku którego pokrzywdzony doznał rozległych obrażeń ciała skutkujących śmiercią. W tych warunkach sąd uznał za zasadne i konieczne wyeliminowanie oskarżonego z ruchu drogowego na okres 1 roku. Sposób prowadzenia pojazdu przez oskarżonego wskazuje, że stanowi on potencjalne zagrożenie na jezdni dla innych uczestników i powinien być z ruchu drogowego jako kierowca wyeliminowany przynajmniej na okres wskazany w wyroku.

Na mocy art. 63 §4 kk na poczet orzeczonego środka karnego zaliczył oskarżonemu okres zatrzymania prawa jazdy od dnia 8 kwietnia 2016 r. do dnia 3 czerwca 2016 r.

Na mocy art. 43 §3 kk sąd zobowiązał oskarżonego A. D. do zwrotu dokumentu prawa jazdy do Wydziału Komunikacji Starostwa Powiatowego w G..

W ocenie sądu wymierzona kara oraz środek karny spełnią wobec oskarżonego cele wychowawcze, ukształtują z nim postawę poszanowania dla obowiązującego prawa, w szczególności dla zasad obowiązujących każdego uczestnika ruchu drogowego.

O kosztach postępowania orzeczono na podstawie przepisu powołanego w wyroku, zwalniając oskarżonego od zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych z uwagi na jego sytuację materialną.

SSR Ewa Pyrz

ZARZĄDZENIE

1. odpis wyroku z uzasadnieniem doręczyć:

- obrońcy oskarżonego r.pr. D. K.

2. kal. 14 dni.

G. dnia 25 stycznia 2019r.